

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 28 lutego 2025 r.

Poz. 1771

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NP-II.4131.1.29.2025.4

WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 17 lutego 2025 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1465, ze zm.)

orzekam

nieważność uchwały nr X/86/2025 Rady Gminy Sierszewice z dnia 23 stycznia 2025 r. w sprawie wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Sierszewice na lata 2025-2030 - ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

W dniu 23 stycznia 2025 r. Rada Gminy Sierszewice podjęła uchwałę nr X/86/2025 w sprawie wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Sierszewice na lata 2025-2030, zwaną dalej „uchwałą”. Przedmiotowy program stanowi załącznik do uchwały i dalej będzie powoływany jako „Program”.

Uchwałę podjęto na podstawie: „art. 18 ust. 2 pkt 15 i art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1465 ze zm.) oraz art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 725 z późn. zm.)”.

Uchwała została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu 24 stycznia 2025 r.

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały, organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Do uchwalenia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy upoważnia radę gminy przepis art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 725), zwanej dalej „ustawą”. Zgodnie z treścią art. 21 ust. 2 ustawy: „Wieloletni program gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy powinien być opracowany na co najmniej pięć kolejnych lat i obejmować w szczególności: 1) prognozę dotyczącą wielkości oraz stanu technicznego zasobu mieszkaniowego gminy w poszczególnych latach; 2) analizę potrzeb oraz plan remontów i modernizacji wynikający ze stanu technicznego budynków i lokali, z podziałem na kolejne lata; 3) planowaną sprzedaż lokali w kolejnych latach; 4) zasady polityki czynszowej oraz warunki obniżania czynszu; 5) sposób i zasady zarządzania lokalami i budynkami wchodzącymi w skład mieszkaniowego zasobu gminy oraz przewidywane zmiany w zakresie zarządzania mieszkaniowym zasobem gminy w kolejnych latach; 6) źródła finansowania gospodarki mieszkaniowej w kolejnych latach; 7) wysokość kosztów w kolejnych latach, z podziałem na koszty bieżącej eksploatacji, koszty remontów oraz koszty modernizacji lokali i budynków wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy, koszty zarządu nieruchomościami wspólnymi, których gmina jest jednym ze współwłaścicieli, a także koszty inwestycyjne; 8) opis innych działań mających na celu poprawę

wykorzystania i racjonalizację gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy, a w szczególności: a) niezbędny zakres zamian lokali związanych z remontami budynków i lokali, b) planowaną sprzedaż lokali”.

Ustawodawca, określając w art. 21 ust. 2 ustawy materię, którą winien regulować program, posłużył się zwrotem „w szczególności”, co oznacza, iż omawiana delegacja ustawowa nie ma charakteru zamkniętego. Istotne jest jednak, aby rada gminy w programie zamieściła postanowienia odnoszące się do wszystkich kwestii wymienionych w tym przepisie. Pominięcie bądź niewypełnienie dyspozycji któregoś z obligatoryjnych elementów powoduje, iż taka uchwała dotknięta jest istotną wadą prawną. Realizacja upoważnienia wynikającego z art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy wymaga bowiem ujęcia w programie wszystkich elementów wymienionych w art. 21 ust. 2 ustawy i w sposób zgodny z tym przepisem, w przeciwnym wypadku konieczne jest stwierdzenie nieważności uchwały w całości (por. wyrok WSA we Wrocławiu z 16 września 2014 r., IV SA/Wr 201/14; wyrok WSA w Lublinie z 30 września 2014 r., II SA/Lu 670/14; wyrok WSA w Łodzi z 2 lutego 2017 r., III SA/Łd 956/16; wyrok WSA w Gliwicach z 15 czerwca 2020 r., II SA/Gl 1456/19; wyrok NSA z 30 stycznia 2023 r., III OSK 2153/22; wszystkie powołane w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczych orzeczenia sądów administracyjnych są opublikowane w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Odnosząc powyższe do ocenianego Programu, stwierdzić należy, że rada nie unormowała prawidłowo wszystkich zagadnień enumeratywnie wymienionych w art. 21 ust. 2 ustawy.

Analiza treści przepisów zawartych w rozdziale I Programu, zatytułowanym „Prognoza dotycząca wielkości oraz stanu technicznego zasobu mieszkaniowego Gminy Sieroszewice na lata 2025-2030”, wskazuje, że rada określiła jedynie aktualną „prognozę” (ocenę) stanu technicznego lokali i budynków wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy (pkt 9 i 10), bez podziału na poszczególne lata obowiązywania Programu.

Na wadliwość takiego rozwiązania zwrócił uwagę Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z 12 grudnia 2012 r., IV SA/Wr 567/12: „Rada w przedmiotowym programie nie zawarła [...] treści dotyczących prognozy stanu technicznego lokali wchodzących w skład zasobu gminnego w poszczególnych latach obowiązywania planu. Zapisy uchwały dotyczą wyłącznie aktualnego stanu technicznego lokali wchodzących w skład gminnego zasobu mieszkaniowego. W takim przypadku regulacja programu nie wypełnia w całości postanowień art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy, gdyż ustawodawca we wskazanym przepisie wprost określił, że prognoza wielkości zasobu mieszkaniowego gminy oraz prognoza stanu technicznego tego zasobu powinna zostać ustalona z podziałem na kolejne lata [...]”.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że Rada Gminy Sieroszewice nie wywiązała się z obowiązku uchwałodawczego wynikającego z art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy, a uchwalony przez nią Program nie zawiera obligatoryjnego, wymaganego przez ustawodawcę elementu, powodując jego wadliwość w całości. Uchybienie to stanowi istotne naruszenie prawa, tj. art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy, i skutkować musi stwierdzeniem nieważności całej uchwały.

Zastrzeżenia organu nadzoru budzi także sposób realizacji przez Radę Gminy Sieroszewice normy kompetencyjnej wynikającej z art. 21 ust. 2 pkt 4 ustawy. Zgodnie z tym przepisem, wieloletni program gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy powinien obejmować zasady polityki czynszowej oraz warunki obniżania czynszu. Materię tę rada unormowała w rozdziale IV Programu, ustalając w pkt 3 „następujące czynniki mogące wpłynąć na obniżenie stawki bazowej czynszu: a) mieszkanie bez ciepłej wody -2% b) mieszkanie bez centralnego ogrzewania -2% c) mieszkanie bez łazienki -2% d) mieszkanie bez WC -2% e) mieszkanie bez zimnej wody -2% f) mieszkanie bez kanalizacji -2% g) mieszkanie w suterynie lub na strychu -2% h) mieszkanie w budynku przeznaczonym do rozbiórki -2%”. Jednocześnie w pkt 4 przyjęto, że: „Obniżenia stawki czynszu określone w pkt. 3 podlegają sumowaniu. Maksymalne obniżenie czynszu nie może przekroczyć 10%”.

Zdaniem organu nadzoru, rada nie uregulowała w sposób prawidłowy warunków obniżania czynszu, a tym samym nie wypełniła delegacji ustawowej w tym zakresie.

Upoważnienie do uregulowania w przedmiotowym programie warunków obniżania czynszu musi być realizowane z uwzględnieniem art. 7 ust. 1 ustawy. Zgodnie z tym przepisem: „W lokalach wchodzących w skład publicznego zasobu mieszkaniowego właściciel ustala stawki czynszu za 1 m² powierzchni użytkowej lokali, z uwzględnieniem czynników podwyższających lub obniżających ich wartość użytkową, a w szczególności: 1) położenia budynku; 2) położenia lokalu w budynku; 3) wyposażenia budynku i lokalu w urządzenia techniczne i instalacje oraz ich stanu; 4) ogólnego stanu technicznego budynku”.

Powyższy przepis nakłada na gminę obowiązek ustalenia stawki czynszu z uwzględnieniem wszystkich enumeratywnie wyliczonych czynników. Przesłanki te muszą być bezwzględnie respektowane w uchwale organu stanowiącego gminy, niezależnie od okoliczności faktycznych i rzeczywistych uwarunkowań. Stanowią one bowiem minimum, które uchwałodawca powinien uwzględnić (por. wyrok NSA z 28 kwietnia 2020 r., I OSK 837/19; wyrok NSA z 25 czerwca 2010 r., I OSK 410/10; wyrok NSA z 12 lutego 2008 r., I OSK 1764/07). Oprócz uwzględnienia ww. czynników, rada winna również dokonać ich wartościowania. Zgodnie ze stanowiskiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach wyrażonym w uzasadnieniu wyroku z 15 czerwca 2020 r., II SA/GI 1456/19: „Regulując zasady polityki czynszowej oraz warunki obniżania czynszu Rada powinna była uwzględnić co najmniej wszystkie wymienione w art. 7 ust. 1 ustawy o czynnikach, tj.: położenie budynku, położenie lokalu w budynku, wyposażenie budynku i lokalu w urządzenia techniczne i instalacje oraz ich stan, ogólny stan techniczny budynku. Konieczne było także przypisanie każdemu z tych czynników określonej wartości, o którą obniżony zostanie czynsz”.

Tymczasem rada w cytowanym powyżej pkt 3 w rozdziale IV Programu nie uwzględniła wszystkich ustawowo wymaganych czynników, tj. położenia budynku oraz ogólnego stanu technicznego budynku. Ponadto - poprzez użycie w omawianej regulacji zwrotu: „mogące wpłynąć” (zamiast kategorię: „wpływające”) – dopuszczono w istocie możliwość nieuwzględnienia ustalonych w Programie czynników obniżających stawkę czynszu, a tym samym uznaniowość organu wykonawczego gminy (tu: Wójta Gminy Sieroszewice) przy ustalaniu stawek czynszu. Podkreślenia wymaga, że zgodnie z art. 8 pkt 1 ustawy, jeżeli właścicielem jest jednostka samorządu terytorialnego, stawki czynszu, o których mowa w art. 7, ustala organ wykonawczy tej jednostki, przy czym w przypadku gminy - zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 21 ust. 2 pkt 4. Rada winna zatem w sposób jednoznaczny i konkretny określić w przedmiotowym programie zasady polityki czynszowej oraz warunki obniżania czynszu, które będą wiążące dla organu wykonawczego przy ustalaniu stawek czynszu. Uznaniowość w tym zakresie pozostawiona organowi wykonawczemu nie znajduje uzasadnienia w treści delegacji ustawowej.

W świetle powyższego uznać należy, że przepis pkt 3 w rozdziale IV Programu został podjęty z istotnym naruszeniem art. 21 ust. 2 pkt 4 w związku z art. 7 ust. 1 ustawy, co przekłada się na wadliwość całego Programu i uzasadnia stwierdzenie nieważności uchwały w całości.

Za niezgodny z art. 7 ust. 1 ustawy należy również uznać zapis pkt 4 zdanie drugie w rozdziale IV Programu, w myśl którego: „Maksymalne obniżenie czynszu najmu nie może przekroczyć 10%”. Jak już bowiem wskazano powyżej, przepis art. 21 ust. 2 pkt 4 ustawy nakłada na radę gminy obowiązek ustalenia zasad polityki czynszowej oraz warunków obniżania czynszu z uwzględnieniem wszystkich enumeratywnie wyliczonych w art. 7 ust. 1 ustawy czynników, przy czym, w ocenie organu nadzoru, tak określona delegacja ustawowa nie upoważnia organu stanowiącego gminy do zawierania w treści Programu postanowień ustalających próg łącznego obniżenia stawek czynszu z tytułu czynników określonych w art. 7 ust. 1 ustawy.

W Programie brak jest również odniesienia się rady do niezbędnego zakresu zmian lokali związanych z remontami budynków i lokali (np. poprzez określenie, czy są one planowane w okresie obowiązywania Programu), który również należy obowiązkowo uregulować, co wynika z treści art. 21 ust. 2 pkt 8 lit. a ustawy. Powyższe pominięcie uchwałodawcze stanowi kolejną przesłankę przemawiającą za stwierdzeniem nieważności całej uchwały.

Niezależnie od wykazanych powyżej istotnych naruszeń prawa polegających na niepełnej realizacji normy kompetencyjnej, powodujących wadliwość, a w konsekwencji nieważność całej uchwały, organ nadzoru zauważa, że oceniany Program zawiera także przepisy, które wykraczają poza zakres upoważnienia ustawowego, a jednocześnie w sposób niedopuszczalny wkraczają w materię unormowaną ustawowo, dokonując jej nieuprawnionej modyfikacji.

Podkreślić należy, że uchwała podejmowana na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy stanowi akt prawa miejscowego. Zgodnie z art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, ze zm.) organy samorządu terytorialnego ustanawiają akty prawa miejscowego na podstawie i w granicach ustaw. Z kolei przepis art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej obliuguje organy władzy publicznej do działania na podstawie i w granicach prawa. Zasada praworządności wyrażona w art. 7 w związku z art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wymaga, żeby materia regulowana wydanym aktem normatywnym wynikała z upoważnienia ustawowego i nie przekraczała zakresu tego upoważnienia. Każde unormowanie wykraczające poza udzielone upoważnienie jest naruszeniem normy

upoważniającej i zarazem naruszeniem konstytucyjnych warunków legalności aktu prawa miejscowego wydanego na podstawie upoważnienia ustawowego (por. wyrok NSA z 14 grudnia 2011 r., II OSK 2058/11). Zakres upoważnienia musi być zawsze ustalany przez pryzmat zasad demokratycznego państwa prawnego, działania w granicach i na podstawie prawa oraz innych przepisów regulujących daną dziedzinę. Z konstytucyjnej zasady praworządności i legalności aktów prawa miejscowego należy wyciągnąć także wnioski o zakazie powtarzania w aktach prawa miejscowego zapisów ustaw i ich modyfikacji, co potwierdza Naczelny Sąd Administracyjny w wyżej cytowanym wyroku: „powszechnie obowiązujący porządek prawny zostaje naruszony w stopniu istotnym nie tylko poprzez regulowanie przez gminę jeszcze raz tego, co zostało już uregulowane w źródle powszechnie obowiązującego prawa, lecz także modyfikowanie przepisu ustawowego, co możliwe jest tylko w granicach wyraźnie przewidzianego upoważnienia ustawowego”.

W rozdziale IV Programu Rada Gminy Sieroszewice określiła wysokość dochodu gospodarstwa domowego uzasadniając zastosowanie obniżek czynszu (pkt 9 lit. a). Tymczasem kwestia ta winna być unormowana przez radę gminy w uchwale dotyczącej zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy, podejmowanej w oparciu o art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy, której zakres przedmiotowy został określony w art. 21 ust. 3 ustawy. Jak wynika z treści art. 21 ust. 3 pkt 1 ustawy, zasady wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy powinny określać w szczególności „wysokość dochodu gospodarstwa domowego uzasadniając oddanie w najem lub podnajem lokalu na czas nieoznaczony i najem socjalny lokalu oraz wysokość dochodu gospodarstwa domowego uzasadniając stosowanie obniżek czynszu”.

Na terenie Gminy Sieroszewice obowiązuje uchwała nr VII/87/2019 Rady Gminy Sieroszewice z dnia 25 czerwca 2019 r. w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu Gminy Sieroszewice (Dz. Urz. Woj. Wielk. poz. 6484 i 7299). Wysokość dochodu gospodarstwa domowego uzasadniając stosowanie obniżek czynszu określono w § 4 ust. 2 załącznika nr 1 do ww. uchwały. Stwierdzić należy, że treść przepisu pkt 9 lit. a zawartego w rozdziale IV ocenianego Programu jest tożsama z treścią § 4 ust. 2 załącznika nr 1 do ww. uchwały. W związku z tym unormowanie w ocenianym Programie omawianej kwestii nie stanowi naruszenia prawa o charakterze istotnym. W tym też zakresie organ nadzoru, działając na podstawie art. 91 ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, ogranicza się do wskazania, że przepis pkt 9 lit. a w rozdziale IV Programu został podjęty z naruszeniem art. 21 ust. 3 pkt 1 ustawy.

W sposób istotny naruszają jednak prawo kolejne przepisy zawarte w rozdziale IV Programu, w których rada określiła co uważa się za dochód (pkt 9 lit. b), jak również zobowiązała najemcę ubiegającego się o udzielenie obniżenia czynszu do złożenia „wniosku wraz z oświadczeniem o stanie majątkowym członków gospodarstwa domowego i deklaracją o wysokości członków gospodarstwa domowego (w okresie 3 miesięcy poprzedzających złożenie deklaracji)” (pkt 9 lit. c).

Zauważyć należy, że powyższymi regulacjami rada wkroczyła w materię unormowaną w art. 7 ustawy, dokonując jej modyfikacji. Zgodnie z art. 7 ust. 2 ustawy: „Właściciele, o których mowa w ust. 1, z zastrzeżeniem art. 23 ust. 4, mogą na wniosek najemcy, w oparciu o postanowienia uchwały organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego lub zarządzenia wojewody, stosować określone obniżki czynszu naliczonego według obowiązujących stawek w stosunku do najemców o niskich dochodach. Obniżki takie mogą być udzielane najemcom, których średni dochód w przeliczeniu na członka gospodarstwa domowego nie przekracza poziomu określonego w uchwale organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego lub zarządzeniu wojewody. Kwota obniżki powinna być zróżnicowana w zależności od wysokości dochodu gospodarstwa domowego najemcy”. Stosownie do zapisów art. 7 ust. 4 ustawy: „Najemca ubiegający się o obniżkę czynszu obowiązany jest przedstawić deklarację o wysokości dochodów członków gospodarstwa domowego”. W myśl art. 7 ust. 5 ustawy: „Za dochód, o którym mowa w ust. 2 i 4, uważa się dochód w rozumieniu przepisów o dodatkach mieszkaniowych. W sprawach dotyczących deklarowania oraz wzoru deklaracji o wysokości dochodów członków gospodarstwa domowego i rodzaju dokumentów, które powinny być przez składających deklaracje przechowywane w celu udostępnienia na żądanie właściciela, stosuje się odpowiednio przepisy o dodatkach mieszkaniowych”. Z art. 7 ust. 6 ustawy wynika, że: „W razie wątpliwości, co do wiarygodności danych zawartych w przedstawionej deklaracji właściciel może żądać od wnioskodawcy dostarczenia zaświadczenia naczelnika właściwego miejscowo urzędu skarbowego o wysokości dochodów uzyskanych przez tę osobę oraz innych członków jej gospodarstwa domowego”. Przepis art. 7 ust. 7 ustawy umożliwia właścicielowi odstąpienie od obniżenia czynszu, „jeżeli w wyniku przeprowadzenia wywiadu środowiskowego ustalą, że

występuje rażąca dysproporcja między niskimi dochodami wykazanymi w złożonej deklaracji a faktycznym stanem majątkowym wnioskodawcy wskazującym, że jest on w stanie uiszczać czynsz nieobniżony, wykorzystując własne środki i posiadane zasoby finansowe”. Do sposobu przeprowadzenia wywiadu środowiskowego ustawodawca nakazuje stosować „odpowiednio przepisy w sprawie sposobu przeprowadzania wywiadu środowiskowego, wzoru kwestionariusza wywiadu oraz oświadczenia o stanie majątkowym wnioskodawcy i innych członków jego gospodarstwa domowego, a także wzoru legitymacji pracownika upoważnionego do przeprowadzenia wywiadu” (art. 7 ust. 8 ustawy). W art. 7 ust. 9 i 10 ustawy ustawodawca normuje także skutki odpowiednio: złożenia deklaracji niezgodnej z prawdą oraz niezłożenia (lub złożenia po terminie) deklaracji lub zaświadczenia, o którym mowa w ust. 6.

Unormowanie powyższych kwestii przez ustawodawcę wyklucza, zdaniem organu nadzoru, kompetencje prawotwórcze rady gminy. Rada, uchwalając wieloletni program gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy, w tym określając zasady polityki czynszowej oraz warunki obniżania czynszu, związana jest bezwzględnie obowiązującymi przepisami ustawy, w tym art. 7 ust. 2-10, których nie powinna ani powtarzać, ani tym bardziej modyfikować w przedmiotowej uchwale.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że przepisy pkt 9 lit. b i c w rozdziale IV Programu zostały podjęte z istotnym naruszeniem normy kompetencyjnej wynikającej z art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 w związku z art. 7 ust. 2 i 4-7 ustawy, co skutkuje nieważnością wadliwych regulacji.

W rozdziale IV Programu zawarto także przepis (pkt 8) o treści: „Najemca oprócz czynszu jest zobowiązany do uiszczenia opłat związanych z użytkowaniem lokalu, a niezależnych od właściciela tj. opłat za dostawę do lokalu energii elektrycznej, wody, gazu oraz opłat za odbiór ścieków”. Regulacja ta również wkracza w sposób bezprawny w materię ustawową, dokonując jej modyfikacji. Zgodnie bowiem z art. 9 ust. 5 ustawy: „W stosunkach najmu oprócz czynszu wynajmujący może pobierać jedynie opłaty niezależne od właściciela, a w wypadku innych tytułów prawnych uprawniających do używania lokalu, oprócz opłat za używanie lokalu, właściciel może pobierać jedynie opłaty niezależne od właściciela, z zastrzeżeniem ust. 6”. Jak stanowi powołany ust. 6: „Opłaty niezależne od właściciela mogą być pobierane przez właściciela tylko w wypadkach, gdy korzystający z lokalu nie ma zawartej umowy bezpośrednio z dostawcą mediów lub dostawcą usług”. Nadto, zgodnie z definicją legalną zawartą w art. 2 ust. 1 pkt 8 ustawy, ilekroć w ustawie jest mowa o „opłatach niezależnych od właściciela - należy przez to rozumieć opłaty za dostawy do lokalu energii, gazu, wody oraz odbiór ścieków, odpadów i nieczystości ciekłych”.

Stwierdzić zatem należy, że przepis pkt 8 w rozdziale IV Programu został podjęty z istotnym naruszeniem art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 w związku z art. 9 ust. 5 i 6 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 8 ustawy, co skutkuje jego nieważnością.

Końcowo organ nadzoru zwraca uwagę na kwestie redagowania uchwał będących aktami prawa miejscowego w świetle „Zasad techniki prawodawczej” stanowiących załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283), zwanych dalej „ZTP”. Jak wynika z § 124 ust. 1 i 2 w związku z § 143 ZTP, podstawową jednostką redakcyjną uchwały jest paragraf (§), przy czym paragrafy można dzielić na ustępy, ustępy na punkty, punkty na litery, litery na tiret, a tiret na podwójne tiret. Należy zachować ciągłość numeracji paragrafów w obrębie całej uchwały (§ 57 ust. 1 w związku z § 143 ZTP). W celu systematyzacji przepisów uchwały paragrafy można grupować w jednostki systematyzacyjne - rozdziały (§ 124a ust. 1 i 2 w związku z § 143 ZTP), przy czym rozdziały należy numerować cyframi arabskimi (§ 62 ust. 1 w związku z § 143 ZTP). Oceniany Program nie spełnia powyższych wymogów redakcyjnych, jednak uchybienia w tym zakresie nie stanowią naruszenia prawa o charakterze istotnym i nie powodują nieważności uchwały.

Wobec stwierdzonych istotnych wad prawnych, jakimi obarczona została badana uchwała, należało orzec jak w sentencji.

Pouczenie

1. Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

2. Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski
(-) Agata Sobczyk
(dokument podpisany elektronicznie)

Otrzymują:

Rada Gminy Sieroszewice

Wójt Gminy Sieroszewice